

5 minuta sa...

Jovanom Arsić

Krajem maja veslačica Jovana Arsić osvojila je bronзанu medalju u skifu na Evropskom prvenstvu na Bledu i tako upotpunila značajnu riznicu odličja reprezentativaca i reprezentativki Srbije u jednom od najuspešnijih sportova.

Prošlo je nekoliko sedmica. Da li se stišala euforija?

Iskreno, nisam imala neku euforiju, više je to bilo stanje šoka posle osvajanja medalje i bio mi je potreban mir, da sve dođe na svoje mesto i shvatim šta sam uradila. Sad mogu da kažem – mogu da nastavim dalje, da radim smirenije i staloženije.

Pošle Bleda ste rekli da ste razmišljali o napuštanju veslanja, pa su vas bliski ljudi, trener i ostali nagovorili da nastavite. Šta u prelomnom trenutku nekog čini nesigurnim, ako je to prava reč?

Dobro ste rekli, to jeste nesigurnost. Posle godine napornog rada, fizički i mentalno, kad ne dođe rezultat, poželim da odustanem. Sa Stojićem sam radila godinu i po dana, videla sam napredak, ali ne onaj koji sam očekivala i bila sam u stanju baš sve da ostavim, a kažem „dosta je, kraj“. Onda sam shvatila da su blizu Olimpijske igre, Pariz, pa da pokušam još malo. Razgovarala sam sa Stojićem i čvrsto odlučila da sve što radim, radim samo zbog veslanja.

Kod nas nije previše razvijena sportska psihologija, vidite li da je potrebno razvijati taj vid pomoći sportistima, posebno u individualnim sportovima?

Da, vidim koliko je meni povremeno potrebna stručna pomoć. I u privatnom životu jer je sve to prilično pomešano. Kao individua, navikla sam da sve sama prebrodim, ali mislim da je za sve nas, celokupno društvo, ne samo sport, potrebno razvijati tu vrstu pomoći. Ako nismo psihički stabilni, kako možemo da idemo kroz život? Važno je da se o tome priča i da se radi na tome. Kao sportista sam radila sa psiholozima, ali nije mi se svidelo, pa sam odustala, nisam nalazila...

Pravu osobu?

Pravu osobu.

Veslački sport je jedan od najtrofejnijih, a ne zna se mnogo o njemu. Kad budu medalje, a dolaze sa svih velikih takmičenja, priča se dan, dva. Šta je potrebno raditi da se tako zdrav i uspešan sport promoviše?

Veslački savez Srbije treba da se bavi promocijom sporta i veslanja, sada su tu neki novi ljudi i treba da se okrenu tome jer kako ide, sport će da se ugasi. Potrebno je i da se više ulaže u trenere, posebno mlađe da bi deca imala od koga da uče. Mislim da ima mnogo medijskog prostora, potencijala i kvaliteta.

U svetu ružnih vesti lepe kakve vi donosite potrebne su ne samo zbog vas nego kao podsticaj za zdrav razvoj dece.

Veslanje je sport u kojem mnogo vremena provodite napolju, u prirodi, na suncu, oko vas je voda i što se toga tiče, vrlo je zdrav. Morate rano da se budite, nije to kao u košarci ili odbojki da uveče ideš na trening, moraš u šest ujutru da ustaneš, dođeš na trening. Ako nisi spreman, nećeš ostati u tom sportu, ali neke stvari se odmalena nauče.

Da li je vreme korone uticalo na veslanje i kako?

Uh, na mene jeste, ja sam imala izbornu godinu za Olimpijske igre i sve je otpalo, prebačeno je na narednu godinu i nije se znalo šta će se desiti. Ja sam baš bila spremna za takmičenje i otkazivanje je uticalo na mene. Ali brzo sam se podigla – uticalo je na ceo svet, ne samo na moj sport!

Pretpostavljam da govorite o tempiranju forme?

Da.

Ostalo je malo više od godinu dana do Pariza?

Da, prvo treba da se stigne do norme, a moći će da se postigne već u septembru ove godine u Beogradu na Svetskom prvenstvu od 3. do 10. Finala, koje je najbitnije, pada tačno na moj

rođendan i nadam se da ću uzeti normu. Samim ulaskom u finale SP ja imam zagarantovanu normu.

Blizu je, jesu li pripreme intenzivne?

Jesu, mi se kao tim pripremamo dvojac Vasić i Mačković i dubl Beđik i Filipović, naš novi član u skifu Nikolaj Pimenov, koji je došao iz Rusije, i ja. Pre Svetskog prvenstva imaćemo Svetski kup u Lucernu i pošto tako dugo svi zajedno radimo i treniramo, volela bih da zajedno odemo i na Olimpijske igre.

Svi ste bili i na Evropskom prvenstvu. Uspešno?

Imali smo dva finala i dva B finala, mislim da možemo više i momci i ja. Sada smo imali malo obaranje forme, sledi dizanje forme do prvenstva i nadam se da će sve bolje ići.

Vi izgledate kao manekenka, moram da primetim. Iz Zrenjanina ste, odakle dolazi mnogo veslača. Čime to objašnjavate?

Stanulov je iz Zrenjanina, ima dve olimpijske medalje, moj prvi trener veslanja je bio njegov trener i sve što sam zavolela u veslanju – on mi je preneo.

Kako devojčica zavoli veslanje?

Ne znam, to i moja mama uvek pita „kako si našla veslanje pored tolikih sportova!“ Ali odmah sam se zaljubila u vodu, prirodu, fascinantno je. Kad si u čamcu, sve je drugačije nego kad vi gledate sa obale kad ja veslam. Kad sedneš da veslaš, kao da si u nekom drugom svetu.

Stalno se govori o tome koliko je tenis veliki izazov jer je teniser upućen na sebe. Pa i vi ste. Kako sebe naterate da date maksimum.

Tenis se malo razlikuje, imam dve dobre drugarice koje sam upoznala na Olimpijskim igrama – one uvek imaju svoj tim, mogu da biraju tim, u tenis se drugačije ulaže. Mi ne možemo da biramo svoj tim, prilagođa-

vamo se.

Kako sam uspela sebe da motivišem? Uvek sam imala sliku u glavi šta želim da uradim i ako sam čvrsto verovala u to – to se i desilo. Ali nisam sedela i čekala da se desi nego sam radila da se to desi i nikada nisam pogrešila.

Podsetite me koliko beše razlika na Bledu između vas i četvrtoplasirane?

Nula koma četiri sekunde!

Neverovatno, mali vetrić je mogao da vas poremeti.

Da, pri tome su bili loši uslovi na stazi, u jednom trenutku sam izgubila balans na stazi i veslo mi je otišlo u trenutku kada je trebalo da prestignem drugu. Izgubila sam brzinu čamca, morala sam da se vratim. U skifu si sâm, kad izgubiš jedan zaveslaj maltene staješ, ali uspela sam da se odbranim od četvrtre. Bila je to dobra trka.

Hajde da se na kraju obratimo deci, koja su posle svega što se desilo početkom maja u Beogradu i kod Mladenovca zbunjena. Može li veslanje da pomogne?

Mislim da može, važno je da deca budu u grupi, da zajedno treniraju, da uče zajedno, stiču prijatelje... Veslanje može da donese i školovanje u inostranstvu, što mnogi ljudi ne znaju, prosečan sportista može da ode na dobar univerzitet lakše nego u košarci, na primer, gde je mnogo više dece.

Deca treba da budu mnogo više napolju, u prirodi, da ne vise na telefonima, ako je to danas moguće.

Mogu li da se usklade kvalitetan privatni život i vrhunski rezultati?

Ne bih rekla; kad sam se trudila da budem više okrenuta ličnom životu, nisam imala takve rezultate. Privatni život trpi. Ali rekla sam sebi, godinu, dve, da vidim kako ide, ali da bi video rezultat ne možeš ničemu drugom da se okrećeš. J. J.

Jeste, Seko, školski su primer! Nasilja

Piše: Jelka Jovanović, urednica

Voda sve opere sem prljavog obraza, govorili su našim roditeljima njihovi, oni nama, mi svojoj deci. I iskreno verujem da su i političari, ako ne svi bar ogromna većina, imali istu pouku u kući.

No, izgleda da su van kuće mnogi našli učitelje života, posebno oni koji su se prolaktali do Skupštine i zauzimaju klupe kao busije, neretko dugi niz doduše skraćenih mandata. Jer su i ti skraćeni mandati pokazna vežba šta im se može desiti ako ne budu prilježni na poslu. A prilježnost podrazumeva, pre svega, ispunjavanje nekoliko zapovesti s vrha piramide; uvredi, preseci, dokrajči!

Kao u onoj mudrosti koja opisuje ulizice sintagmom „veći katolici od pape“, ti nenarodni tribuni i tribunke često i ne moraju da dobiju naredbu – sem legendarnog zvonca za glasanje – oni sami unapred smišljaju šta bi se mililo šefovima, posebno jednom, pa opletu!

Naravno, po onima koji su u svakom iole uređenom demokratskom društvu tek politički protivnici, suparnici. I, opletu usput, ponekad i direktno i one koji možda i ne preferiraju te suparnike, ali njih na izbornom listiću zaobilaze u širokom luku kao da su kužni. Ili zgranuti zaobilaze i same izbore koji u skupštinske klupe šalju bašibozluke kojima ništa nije sveto, počev od zakletve koju polažu.

A bez imalo preterivanja, Narodna skupština Srbije – treba li naglasiti Republike? – kao da je leglo kuge koja se neprestano širi zahvatajući i one za koje bi se čovek zakleo da ni mrava ne bi zgazili, a nekmoli ružnu reč nekom neudžnom kazali.

„Skupština je školski primer nasilja“, reče pre dve sedmice na protestu „Srbija protiv nasilja“ legendarna glumica Jelisaвета Seka Sablić, čije su reči ispraćene ovacijama. Ne zbog velike bine na kojoj se diva našla već zbog jezgrovite definicije savremenog „hrama srpske demokratije“.

Pristojnom čoveku ne priliči da citira reči koje se izriču na Trgu Nikole Pašića, pa ćemo preskočiti taj arsenal – najpreciznija reč – nepodopština iako su odavno u etru dostupne na svim platformama i onima koji ne prate direktne prenose. Interesantno je, međutim, povezati uvrede i njihove vlasnike, recimo poslanika SNS Nebojšu Bakareca i njegove izjave. Čovek koji se svojevremeno hvalio da je nežna pesnička duša, sa 21 anđelom iscrtanim na telu, ne libi se ni najužasnijih optužbi tipa „opozicija je naoružana do zuba“. Ili Nataša Jovanović, po zanimanju turistički vodič, u stilu starih radikalskih kletvi mrtva hladna kaže „šljam“ za vodeće srpske glumce i glumice.

Za predsednika skupštinskog odbora za obrazovanje Marka Atlagića, univerzitetskog profesora, psovke koje ne pristaju ni najgorem bircuzi uobičajen su repertoar – istina, ponekad se čuva mikrofona! O Milenku Jovanovu i predsedavajućem Vladimiru Orliću ne treba ni govoriti, oni su dirigenti opšte parlamentarne blamaže.

No, ma koliko strašno bilo što vlast umesto argumenata u raspravi koristi uvrede, kletve, klevete i psovke – mnogo gore od stanja njihove beslovesnosti je što agresivnim vokabularom izazivaju reakciju. Istina, ona još nije u skladu s trećim Njutnovim zakonom – sila reakcije jednaka je sili akcije! – ali opasno joj se primiče, pa i opozicioni poslanici i poslanice posežu za neprimerenim rečima poput monstrum, lažov i ponekad neuvijenim pretnjama. Za njihove glasače, ali i sve građane, nije dovoljno opravdanje što su izloženi neprestanoj baražnoj vatri, još manje pije vodu objašnjenje kako „oni“ samo takav rečnik razumeju.

Jer, kada odu i „oni“ i „oni“, ostaje samo rečnik uvreda kao obrazac javnog ponašanja. J. J.